

עלילת הדם שנמנעה - סיפור

בבית-הכנסת הישן, על-שם רבי יהודה החסיד, בעיר-העתיקה בירושלים - המכונה 'החורבה' - היו נוהגים פעם לערוך קידוש בכל ליל-שבת והבדלה בצאתה. מנהג זה בוטל בגלל מעשה שהיה.

בירושלים חי מומר אחד, יהודי שהמיר את דתו והפך מוסלמי. הוא שנא מאוד את אחיו היהודים ושש על כל הזדמנות להתנכל להם.

לקראת חג הפסח החליט הלה להעליל על כל היהודים 'עלילת דם'. הוא ידע שמדי יום שישי, לפני הדלקת הנרות, מביא השמש לבית-הכנסת בקבוק יין אדום ומניחו בארון הקודש. עובדה זו הולידה במוחו האפל את תוכנית המזימה.

בליל שבת, לאחר שהיהודים עזבו את בית-הכנסת ופנו איש לביתו לערוך את סעודת השבת, התגנב המומר לבית הכנסת. בצעדים מהירים ובטוחים פנה לעבר ארון-הקודש. אחרי דקות ספורות חמק מבית הכנסת כשבידו בקבוק יין אדום. בארון-הקודש השאיר בקבוק אחר, מלא אף הוא בנוזל אדום - דם!

שמח וטוב לב הגיע לביתו, כשהוא בטוח בהצלחתו. בעיני-רוחו כבר ראה את האסון הכבד שהמיט על היהודים, וגם את השכר ההגון שיעניק לו השליט הטורקי.

אך שומר ישראל לא ינום ולא יישן. בליל-שבת, בשעה שהכול נמו את שנתם, ראה השמש הזקן של בית-הכנסת בחלומו מחזה שהשאירו רועד מהתרגשות. איש זקן, בעל פנים מאירות, הופיע בחלומו וקרא לעברו: "קום! בית-הכנסת בוער! רץ לכבות את הדליקה!"

החלום נראה היה כה מוחשי, עד שהשמש קפץ ממיטתו בבהלה ורץ במהירות לעבר בית הכנסת. שמחתו היתה רבה כשנוכח שבית הכנסת עומד יציב על תילו ואין זכר וסימן לשריפה כלשהי. "חלומות שווא ידברון", אמר בליבו. אך מכל-מקום החליט להיכנס לבית-הכנסת ולבדוק אם הכול כשורה. תחושה בלתי-ברורה בליבו לא הניחה לו לשוב מיד על עקביו.

השמש נכנס לבית-הכנסת הריק והדומם, הביט כה וכה, ונראה היה לו כי הכול עומד על מקומו. כשעמד כבר לעזוב את בית-הכנסת הבחין לפתע, כי הפרוכת של ארון-הקודש מוסטת קימעה. "מוזר", חלף הרהור במוחו. "הן אני עצמי יישרתי אותה בטרם נעלתי את שערי בית-הכנסת".

בצעדים מהירים ניגש אל ארון-הקודש ופתחו. הרגשת הקלה הציפה את ליבו. ברוך-השם, כל ספרי התורה נמצאים במקומם, כפי שהשאירם ביום האתמול. "סתם דמיונות", חשב השמש וכבר רצה לסגור את הארון, כאשר נפל מבטו על בקבוק היין. מבלי-משים נטל את הבקבוק בידו, חלץ את הפקק ו...הריח.

אימה נוראה שיתקה את איבריו. מהבקבוק שהיה אמור להכיל יין לקידוש ולהבדלה נדף ריח מחריד של דם!

בחושיו הבריאים הבין השמש כי נרקמת כאן איזו עלילה נוראה. הוא סילק את הבקבוק ורץ במהירות לביתו להביא בקבוק אחר של יין, אותו הניח בארון-הקודש כהרגלו. עתה שב לביתו רגוע.

בשבת בבוקר, בשעה שציבור המתפללים עמד בעיצומה של קריאת התורה, נשמע שאון מוזר מכיוון הכניסה לבית-הכנסת. לפתע התפרץ המומר לבית-הכנסת ובעיקבותיו פלוגת חיילים מזוינים בלוויית השליט המקומי.

חרדה אחזה בכל הקהל. השליט ציווה על המתפללים לא לזוז איש ממקומו, ולחייליו הורה לערוך חיפוש מדוקדק בכל בית-הכנסת. תוך כדי החיפוש הוביל המומר את החיילים לעבר ארון-הקודש וכשנפתח - שלף במהירות את בקבוק היין וקרא בתרועת ניצחון: "הנה! זהו הדם שבו משתמשים היהודים למטרותיהם האפילות!"

השליט נטל את הבקבוק, חלץ את הפקק והריח. ארשת תימהון נראתה על פניו. הוא משך בכתפיו והחזיר את הבקבוק למומר כאינו מבין מה הלה רוצה ממנו.

המומר הריח אף הוא. אין ספק, הבקבוק הדיף ריח טוב של יין טרי. פניו חוורו, ברכיו פקו. "אני לא מבין, לא מבין", מלמלו שפתיו.

השליט הביט בו בעיניים שאינן מבשרות טובות. "אני דורש ממך הסבר על מה שקורה כאן", הרעים עליו בקולו. המומר נפל לרגלי השליט והתחנן על נפשו. "רציתי קצת להתל ביהודים הכופרים, אבל אלוקיהם עשה להם נס", ייבב.

"איזה עלילה שפלה טפלת על היהודים!", רתח השליט מזעם. "שמת אותי ללעג ולקלס לעיני כול! תלו מייד את בן הבליעל", פקד על חייליו.

השליט התנצל באוזני ציבור המתפללים על ההתנפלות הגסה. הוא הבטיח שיותר לא יילך שולל אחר דברי עלילה. אם יבוא מישהו שידבר סרה ביהודים - יותז ראשו בלי חקירות ודרישות. כפיצוי על הצער והבזיון שנגרם ליהודים, פטר את כל הקהילה מתשלום מיסים למשך כל השנה הקרובה.

במוצאי אותה שבת לא נערכה הבדלה בבית הכנסת. בקבוק היין הפך ליין-נסך לאחר שנגעו בו ידי הגויים. כשסיפר השמש לרב על הדרך הפלאית שבאמצעותה שמר הקב"ה על צאן מרעייתו, תיקן הרב תקנה ששוב לא יכניסו לבית-הכנסת יין כלל. מאז לא עשו עוד לא קידוש ולא הבדלה בבית-הכנסת.

יהודי ירושלים ידעו לספר עוד שנים רבות, כיצד בא רבי יהודה החסיד אל השמש הזקן בחלום, כדי להתריע על האסון ולהציל את הקהילה היהודית מפגיעה.

